

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 08 0 K 001956 15 Kž
Sarajevo, 16.02.2017. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu u vijeću sastavljenom od sudija mr Božidarke Dodik kao predsjednice vijeća, Nidžare Zlotrg i Sonje Radošević kao članova vijeća, te Dinele Dedić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženih M.J., O.M. i R.Z., zbog produženog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine; zatim M.I., zbog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1.; potom Š.M. i P.S., zbog produženog krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 2. tačka a); zatim I.Ž., B.I., G.K., V.T., D.LJ., P.M., B.P., Č.M., Č.D. i L.I., zbog krivičnog djela teške krađe iz čl. 287. stav 2. tačka a); te K.Ž., zbog krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, povodom žalbe zamjenika glavnog županijskog tužitelja u Širokom Brijegu izjavljene protiv presude Županijskog suda Široki Brijeg broj 08 0 K 001956 14 K od 24.11.2014. godine, na javnoj sjednici vijeća održanoj u prisutnosti federalnog tužitelja M.V., optuženog M.I. i njegove braniteljice D.N., advokata iz M., koja je braniteljica i optuženom P.S., te optuženog Č.D., a u odsutnosti uredno obaviještenih optuženih M.J., O.M., R.Z., Š.M., P.S., I.Ž., B.I., G.K., V.T., D.LJ., P.M., B.P., Č.M., L.I. i K.Ž., te njihovih branitelja K.S., advokata iz M., Z.Ž., B.I., advokati iz Š.B., dana 16.02.2017. godine donio je:

P R E S U D U

Žalba zamjenika glavnog županijskog tužitelja u Širokom Brijegu odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Županijskog suda Široki Brijeg broj 08 0 K 001956 14 K od 24.11.2014. godine.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Županijskog suda Široki Brijeg broj 08 0 K 001956 14 K od 24.11.2014. godine, na osnovu člana 299. tačka a) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) oslobođeni su od optužbe M.J., O.M. i R.Z., zbog produženog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz čl. 383. st. 3 u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), zatim M.I., zbog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa

stavom 1. KZ FBiH, potom Š.M. i P.S., zbog produženog krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 2. tačka a) KZ FBiH, zatim I.Ž., B.I., G.K., V.T., D.L., P.M., B.P., Č.M., Ć.D. i L.I., zbog krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 2. tačka a) KZ FBiH, te Knezović Željko, zbog krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, jer radnje opisane u izreci te presude nemaju obilježja krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1., krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 2. tačka a) i krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH. Po članu 203. stav 1. ZKP FBiH odlučeno je da troškovi krivičnog postupka padaju na teret proračunskih sredstava.

Protiv te presude u zakonskom roku žalbu je izjavio zamjenik glavnog županijskog tužitelja u Širokom Brijegu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona. Predložio je da se pobijana presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine, ako utvrdi da postoje opravdani razlozi da se predmet ne vraća prvostepenom sudu.

Odgovor na žalbu zamjenika glavnog županijskog tužitelja u Širokom Brijegu podnijeli su optuženi M.J., O.M., Š.M., I.Ž., B.I., G.K., V.T., P.M., Č.M. i L.I., po svome branitelju B.I., kojim osporava žalbene navode i predložio je da se ta žalba kao neosnovana odbije i potvrdi prvostepena presuda.

Također, odgovor na pomenutu žalbu su podnijeli optuženi R.Z. po svome branitelju Z.Ž., kao i optuženi M.I. i P.S. po svojoj braniteljici D.N., u kojima osporavaju žalbene navode i prigovore sa istim prijedlogom da se žalba zamjenika glavnog županijskog tužitelja u Širokom Brijegu odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Federalni tužitelj podneskom broj: T08 0 KTPOŽ 0001004 15 2 od 10.02.2015. godine je predložio da se uvaži žalba Županijskog tužiteljstva u Širokom Brijegu, ukine pobijana presuda i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom, ako utvrdi da postoje opravdani razlozi da se predmet ne vraća prvostepenom sudu.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj u smislu člana 319. ZKP FBiH, federalni tužitelj je ostao kod navoda i prijedloga iz žalbe zamjenika glavnog županijskog tužitelja u Širokom Brijegu (u daljnjem tekstu: tužitelja) kao i prijedloga iz njihovog podneska od 10.02.2015. godine, dok je braniteljica optuženih P.S. i M.I. izjavila da ostaje kod navoda i prijedloga iz podnesenog odgovora na žalbu, sa kojim navodima i prijedlogom se saglasio optuženi M.I. Optuženi Ć.D. nije podnio odgovor na žalbu tužitelja, ali je izjavio da je kod njega ista situacija kao kod optuženog P.S., pa i on predložio da se žalba tužitelja odbije kao neosnovana i potvrdi prvostepena presuda.

Ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u granicama navoda i prigovora iz žalbe tužitelja u smislu člana 321. ZKP FBiH, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz izreke i obrazloženja pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud na osnovu člana 299. tačka a) ZKP FBiH, oslobodio od optužbe optužene: M.J., O.M. i R.Z., zbog

produženog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz čl. 383. st. 3 u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, zatim M.I., zbog krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, potom Š.M. i P.S., zbog produženog krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 2. tačka a) KZ FBiH, te I.Ž., B.I., G.K., V.T., D.LJ., P.M., B.P.P, Č.M., Č.D. i L.I., zbog krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 2. tačka a) KZ FBiH, te K.Ž., zbog krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, jer radnje opisane u izreci te presude nemaju obilježja krivičnih djela naprijed navedenih.

Žalbom tužitelja se prigovara da je takvim postupanjem prvostepeni sud povrijedio krivični zakon iz člana 313. tačka a) ZKP FBiH, jer je po stanovištu žalbe takva odluka pogrešna, s obzirom da su sva krivična djela koja su optuženima stavljena na teret optužnicom, propisana kao krivična djela u Krivičnom zakonu FBiH.

Neosnovani su ovakvi žalbeni navodi tužitelja.

Ovaj sud prije svega podsjeća da odredba člana 313. tačka a) ZKP FBiH, propisuje da povreda krivičnog zakona postoji ako je taj zakon povrijeđen u pitanju da li je djelo za koje se optuženi goni krivično djelo, što se može manifestirati kao pogrešna ocjena da li djelo, za koje se tereti optuženi predstavlja ili ne predstavlja krivično djelo, zatim kao pogrešna ocjena postojanja, odnosno nepostojanja konstitutivnih obilježja krivičnog djela i kao pogrešna ocjena postojanja ili nepostojanja protivpravnosti.

U konkretnom slučaju, radi se o utvrđenju prvostepenog suda da nedostaju konstitutivni (bitni) elementi predmetnih krivičnih djela, o čemu su u obrazloženju pobijane presude dati jasni razlozi, pa žalbena tvrdnja da su ta krivična djela, zakonom propisana kao takva, sasvim je pogrešno usmjerena, a time i neprihvatljiva.

Takvo rezonovanje tužitelja izneseno u žalbi, po ocjeni ovog suda je pogrešno, jer se u pobijanoj presudi tako nešto i ne tvrdi, tako da nije iz razloga na koje se tužitelj u žalbi poziva donesena oslobađajuća presuda. U daljnjem slijedu te žalbe tužitelj tvrdi da je pogrešan zaključak iz pobijane presude da precizirana optužnica ne sadrži sve bitne elemente krivičnih djela za koja su optuženi istom optuženi, ali takvu svoju tvrdnju ne potkrijepljuje valjanom argumentacijom.

Nadalje, žalbom se prigovara da su pogrešni i netačni zaključci suda o nepostojanju bitnih elemenata krivičnih djela koji se odnose na upotpunjujuću tj. blanketnu normu, pa tužitelj tvrdi da opis krivičnih djela sadrži sva njihova bitna obilježja uključujući i odgovarajuću normu blanketnog karaktera, a da postojanje tih bitnih obilježja nije pravilno cijenjeno od strane prvostepenog suda.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Prije svega, valja podsjetiti da su krivična djela sa blanketnom dispozicijom (tzv. blanketna krivična djela), takva krivična djela čije zakonsko biće u krivičnom zakonu nije u potpunosti određeno, pa u takvim slučajevima zakon upućuje na neke druge propise i tek uz korištenje tih propisa moguće je utvrditi u čemu se sastoji takvo krivično djelo. Dakle, blanketni propis upotpunjuje dispoziciju zakonskog opisa

krivičnog djela, jer u protivnom nedostaje biće tog krivičnog djela, koje bi izražavalo u čemu se sastoji zabranjeno ponašanje. Toj grupi krivičnih djela pripada i krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. KZ FBiH, kao i krivično djelo nesavjestan rad u službi iz člana 387. KZ FBiH.

Prema odredbi člana 383. KZ FBiH, kojom su propisani osnovni i kvalificirani oblici krivičnog djela zloupotreba položaja ili ovlasti, za postojanje osnovnog oblika krivičnog djela neophodno je da se radi o službenoj ili odgovornoj osobi u Federaciji koja ovo djelo može učiniti jednom od tri alternativno propisane radnje učinjenja ovog krivičnog djela i to, iskorištavanjem svog službenog položaja ili ovlasti, prekoračenjem granica svoje službene ovlasti ili ne obavljanjem svoje službene dužnosti, te da pribavi sebi ili drugome kakvu korist, drugome nanese kakvu štetu ili teže povrijedi prava drugoga. Svaka od tih radnji mora biti počinjena kršenjem tačno određenog (blanketnog) propisa, iz čije sadržine treba da bude sasvim jasna konkretno poduzeta radnja zloupotrebe položaja ili ovlasti.

U konkretnom slučaju, prema činjeničnom opisu krivičnog djela u odnosu na optužene M.J., O.M., R.Z., te M.I., proizilazi tvrdnja da su isti počinili krivično djelo zloupotreba položaja ili ovlasti iz člana 383. KZ FBiH, iskorištavanjem službenih ovlasti direktora „R.B.“ P., i to tako što su postupali protivno članu 23. stav 2. Zakona o gospodarskim društvima i čl. 23. Zakona o rudarstvu („N. Novine ŽZH“, broj 2/99“), pa u dogovoru sa drugim optuženim, vlasnicima preduzeća, zaključivali ugovore o iskopu i prevozu boksita i omogućavajući prodaju te rude preko „R.B.“ P. drugim preduzećima, pri čemu su za „R.B.“ P., ugovarali određenu procentualnu naknadu od ugovorene cijene (10% - 15%).

Odredbom člana 23. stav 2. Zakona o gospodarskim društvima propisano je da „Uprava organizuje rad i rukovodi poslovanjem, zastupa i predstavlja Društvo i odgovara za zakonitost poslovanja društva“.

Odredbom člana 23. Zakona o rudarstvu („N. Novine ŽZH“, broj 2/99“), propisano je: „Odobrenje za eksploataciju mineralnih sirovina izdaje Ministarstvo gospodarstva županije.“

Slijedom toga, sasvim je jasno da niti jedna od navedenih odredbi ne upotpunjuje činjenični opis predmetnih krivičnih djela na način kako je to potrebno da bi se znalo u čemu se sastoji konkretna zloupotreba, odnosno, iskorištavanje ovlasti od strane optuženih, a dodatno valja primijetiti da nema ni navoda o tome koje su granice ovlasti optuženih, pa da bi se uopće moglo utvrditi da li su oni postupali u okviru ili izvan svojih ovlasti.

Prema tome, pravilno je prvostepeni sud zaključio da u konkretnom slučaju nedostaju bitna obilježja predmetnog krivičnog djela, jer blanketne norme sadržane u optužnici „same po sebi ne znače ništa“ (strana 47.pasus 2.), o čemu su u pobijanoj presudi dati sasvim jasni i dovoljni razlozi. Takvi razlozi pobijane presude nisu dovedeni u pitanje žalbenom tvrdnjom da je blanketna norma navedena i da je sasvim jasno koje su radnje optuženi poduzeli, jer nasuprot takvim žalbenim navodima, a iz prethodno citiranih blanketnih normi, jasno proizilazi da njima nisu određene radnje optuženih.

Dakle, činjenični opis predmetnog krivičnog djela iz precizirane optužbe u pogledu pomenutih optuženih, sadrži samo naznaku, a ne potrebne činjenice i okolnosti u pogledu radnji iskorištavanja službenih ovlasti od strane optuženih. Ovo stoga što su evidentni nedostaci blanketne norme čija je osnovna svrha da upotpunjuje dispoziciju zakonskog opisa krivičnog djela, dakle, da opredjeljuje u čemu se sastoji takvo krivično djelo, što je u konkretnom slučaju izostalo. Radi toga, nedostatak blanketne norme doveo je do toga, da je izostao opis radnji optuženih, iz čega slijedi da činjenični opis precizirane optužnice u odnosu na pomenute optužene ne sadrži bitna obilježja krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, jer nedostaje opis zabranjenog ponašanja optuženih, zbog čega opisano djelo optuženih i nije krivično djelo.

Nadalje, iste žalbene prigovore tužitelj iznosi i u pogledu zaključka prvostepenog suda u dijelu u kojem je optuženi K.Ž. oslobođen od optužbe u smislu člana 299. tačka a) ZKP FBiH za krivično djelo nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH. Dakle, i ovdje tužitelj prigovara da je prethodno navedeni zaključak suda pogrešan, te se tvrdi da i opis ovog krivičnog djela sadrži sva njegova bitna obilježja uključujući i odgovarajuću normu blanketnog karaktera.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani, iz sličnih razloga koji su prethodno navedeni u pogledu ocjene postojanja konstitutivnih elemenata krivičnog djela zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. KZ FBiH.

Ovaj sud podsjeća da su odredbom člana 387. KZ FBiH, propisani osnovni i kvalificirani oblici krivičnog djela nesavjestan rad u službi, pa je za postojanje osnovnog oblika tog djela potrebno da službena ili odgovorna osoba u Federaciji, povredom zakona, drugog propisa ili općeg akta ili propuštanjem dužnosti nadzora, očito nesavjesno postupi u vršenju dužnosti, pa zbog toga pravo drugog bude teško povrijeđeno ili nastupi imovinska šteta koja prelazi 10.000 KM (koji novčani iznos se odnosi za kvalificirani oblik).

Dakle, i iz zakonskog opisa bića ovog krivičnog djela proizilazi njegov blanketni karakter, jer je neophodno da postoji kršenje određenog zakonskog ili podzakonskog propisa i to takvog karaktera da se ono može kvalificirati kao očigledno nesavjesno postupanje ili propust a da je, kao objektivni uvjet inkriminacije, nastupila teža povreda prava drugog ili imovinska šteta preko 1.000,00 KM.

Prema činjeničnom opisu konkretnog krivičnog djela iz tačke 19. izreke pobijane presude, radnje optuženog K.Ž. se sastoje u tome, da protivno članu 23. Zakona o rudarstvu i protivno Zakonu o inspekcijama ŽZH, nije spriječio i istovremeno je omogućio da optuženi (koji su poimenično navedeni u tački 19. izreke presude) ... počinjenjem krivičnog djela teške krađe iskopavaju rudu boksit na širem području općina P. i Š.B., kao i prodaju iste rude preko preduzeća boksita „R.B.“ d.o.o. Š.B. i „R.B.“ d.o.o. P.

Prethodno je već citirana odredba člana 23. Zakona o rudarstvu ŽZH, dok u činjeničnom opisu uopće nije navedena odredba iz Zakona o inspekcijama ŽZH, čije

kršenje bi trebalo da odredi, odnosno dopuni i pojasni navodnu krivičnoppravnu radnju optuženog koja bi trebalo da ima karakter očigledno nesavjesnog postupanja.

Iz toga slijedi da ni ovaj činjenični opis ne sadrži bitna obilježja predmetnog krivičnog djela, jer radnja optuženog uopće nije određena, pa da bi se znalo u čemu se sastoji njegovo očigledno nesavjesno postupanje (šta to „nije spriječio i istovremeno omogućio“, a da je pri tome postojala konkretna zakonska obaveza da nešto spriječi, odnosno, onemogućiti). Pri tome dodatno valja primijetiti da u činjeničnom opisu nedostaje i subjektivna strana bića krivičnog djela, kao i kauzalna veza u odnosu na nastupjelu posljedicu (veza između radnje optuženog i pričinjene štete), pa onda slijedi da je pravilan zaključak prvostepenog suda da u konkretnom slučaju ne postoje bitna obilježja krivičnog djela nesavjestan rad u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH, zbog čega suprotna žalbena tvrdnja tužitelja nije prihvatljiva.

Nadalje, pobijanom presudom oslobođeni sud od optužbe Š.M. za krivično djelo opisano pod tač. 1. i 9. izreke, P.S. za krivično djelo opisano pod tač. 7., 12., 14., 15. i 18. izreke, I.Ž. za krivično djelo opisano pod tačkom 2. izreke; B.I. za krivično djelo opisano pod tačkom 3. izreke; G.K. za krivično djelo opisano pod tačkom 4. izreke; V.T. za krivično djelo opisano pod tačkom 5. izreke; D.LJ. za krivično djelo opisano pod tačkom 8. izreke; P.M. za krivično djelo opisano pod tačkom 10. izreke; B.P. za krivično djelo opisano pod tačkom 11. izreke; Č.M. za krivično djelo opisano pod tačkom 13. izreke; Č.D. za krivično djelo opisano pod tačkom 16. izreke i L.I. za krivično djelo opisano pod tačkom 17. izreke, a koje radnje su u optužnici pravno kvalificirane kao krivično djelo teške krađe iz čl. 287. stav 2. tačka a) KZ FBiH. I ovdje je prvostepeni sud našao da ono što je činjenično opisano, ne sadrži obilježja krivičnog djela o kojem je riječ, dok tužitelj u žalbi tvrdi suprotno – da činjenični opisi ovih krivičnih djela sadrže sve bitne elemente predmetnog krivičnog djela, koji su dovoljno određeni, pa da je prvostepeni sud pogriješio kada je oslobodio pomenute optužene.

Ni ovi žalbeni prigovori nisu osnovani.

Odredbom člana 287. KZ FBiH, je propisano krivično djelo teške krađe, koje u osnovi sadrži krivično djelo krađe iz člana 286. istog zakona koje glasi: „ko tuđu pokretninu oduzme drugom s ciljem da njenim prisvajanjem pribavi sebi ili drugom protivpravnu imovinsku korist“. Krivično djelo teške krađe iz pomenutog člana, prema načinu učinjenja predstavlja osnovni oblik teške krađe, dok je za kvalificirani oblik iz stava 2. tačka a) pomenutog člana zakona potrebno da je „ukradena stvar velike vrijednosti, a učinitelj je postupao s ciljem pribavljanja imovinske koristi takve vrijednosti“. Radnja izvršenja ovog krivičnog djela sastoji se u oduzimanju tuđe pokretne stvari (pri čemu se pojam „tuđe“ odnosi na onoga ko pokretnu stvar drži - pritežaoća stvari). Umišljaj počinitelja treba da sadrži svijest da se iz pritežanja drugog lica oduzima tuđa pokretna stvar, a pored umišljaja potrebna je i namjera da se prisvajanjem ukradene stvari za sebe ili drugog pribavi protivpravna imovinska korist.

Prema obrazloženju pobijane presude proizilazi da je prvostepeni sud, ocjenjujući činjenični opis optužnice u odnosu na prethodno pomenute optužene, izveo zaključak da su opisane radnje optuženih nejasne i neodređene do te mjere da ne predstavljaju radnju izvršenja prethodno navedenog krivičnog djela. I po ocjeni ovog suda, kada je u

optužnici navedeno da je postojao „prethodni dogovor optuženih“ sa direktorima rudnika, o iskopu rude, automatski se postavlja pitanje umišljaja ovih optuženih, da iz pritežanja drugih osoba, bez njihovog znanja i odobrenja, oduzmu pokretnu stvar, u konkretnom slučaju, rudu boksit, i dalje, da na taj način pribave sebi protivpravnu imovinsku korist, iako se u istom opisu dalje navodi da je temeljem sklopljenih ugovora pomenutih optuženih sa direktorima rudnika, ugovorena procentualna dobit rudnika od prodaje rude?

Prema tome, pravilno je prvostepeni sud zaključio da su opisane radnje pomenutih optuženih nejasne i neodređene, te da ne sadrže bitna obilježja predmetnog krivičnog djela, jer prethodni dogovor optuženih sa direktorima rudnika (kao ovlaštenih predstavnika pritežaoca stvari), isključuje krađu tuđe pokretnine, a niti radnje koje su dalje opisane u činjeničnom opisu (zaključivanje ugovora o iskopu i prijevozu boksita i omogućavanje prodaje rude preko rudnika i ugovaranje naknade na ime usluge u određenom procentu ugovorene cijene), mogu predstavljati radnje izvršenja predmetnog krivičnog djela.

Pored toga, ovaj sud podsjeća da krivično djelo koje je ovim optuženima stavljeno na teret preciziranom optužnicom (krivično djelo teške krađe iz čl. 287. stav 2. tačka a) KZ FBiH) ne spada u grupu blanketnih krivičnih djela, što znači da je tužitelj pogriješio kada je njihove radnje opisane u činjeničnom opisu precizirane optužnice, vezao za blanketnu normu iz člana 23. Zakona o rudarstvu. S tim u vezi, pravilno je i po ocjeni ovog suda prvostepeni sud ocjenio i izveo zaključak, da je ista pogrešno označena i da ta norma u opisu ovog krivičnog djela ništa ne znači, s obzirom da je suvišna i ne predstavlja konstitutivno obilježje krivičnog djela o kojem je riječ.

Dakle, pravilno je prvostepeni sud ocijenio da činjenični opis radnji svih optuženih iz precizirane optužnice, ne sadrži bitna obilježja krivičnih djela koja su u pitanju. Naime, iz obrazloženja pobijane presude, kako je to pravilno ocjenio prvostepeni sud, proizilazi da nije dovoljno u činjeničnu osnovu navesti materijalni propis (kada su u pitanju blanketna krivična djela), već je potrebno pored konkretizacije tog propisa, opisati sadržajno u čemu bi se sastojalo njegovo kršenje od strane svakog od optuženih (o čemu je prethodno bilo riječi u pogledu nedostataka u odnosu na krivično djelo zloupotrebe položaja ili ovlasti iz člana 383. stav 3. u vezi sa stavom 1., te nesavjesnog rada u službi iz člana 387. stav 2. u vezi sa stavom 1. KZ FBiH), dok činjenični opis krivičnog djela teške krađe iz člana 287. stav 2. tačka a) KZ FBiH uopće ne sadrži obilježja tog krivičnog djela, zbog čega takav činjenični opis nije ni mogao biti polazna osnova za rješavanje činjeničnih i pravnih pitanja u konkretnoj krivičnoj stvari.

Pri tome ovaj sud ukazuje, da je neprihvatljiv žalbeni stav tužitelja prema kojem je čin potvrđivanja optužnice dovoljan za zaključak da ta optužnica sadrži sva bitna obilježja predmetnih krivičnih djela, odnosno da je propisno sastavljena u smislu odredbe člana 242. stav 1. tačka c) ZKP FBiH. S tim u vezi ovaj sud prvenstveno zapaža da se pobijana presuda i ne odnosi na potvrđenu, nego na glavnom pretresu izmijenjenu optužnicu. Pored toga, prema ovakvom žalbenom stavu, proizašlo bi da nakon potvrđivanja optužnice više ne postoji mogućnost raspravljanja o krivičnom djelu i njegovim elementima, a time ni o odlučnim činjenicama od kojih ovisi odluka o krivnji

optuženih, što je potpuno apsurdno, pa slijedi da ovakav žalbeni prigovor nema nikakvog utemeljenja.

Radi svega navedenog, ovaj sud smatra da je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude naveo konkretne razloge zbog kojih smatra da u optužnici postoje ozbiljni defekti činjenične osnovice, jer činjenični opis radnji učinjenja ne sadrži sva obilježja predmetnih krivičnih djela za koja se terete optuženi, pa je sasvim pravilno donesena presuda kojom su optuženi M.J., O.M., R.Z., M.I., Š.M., P.S., I.Ž., B.I., G.K., V.T., D.LJ., P.M., B.P., Č.M., Č.D., L.I. i K.Ž., oslobođeni od optužbe na osnovu člana 299. tačka a) ZKP FBiH.

Kako, dakle, ne stoje razlozi zbog kojih se prvostepena presuda pobija žalbom, valjalo je žalbu tužitelja odbiti kao neosnovanu i odlučiti kao u izreci ove presude, u smislu člana 328. ZKP FBiH.

Zapisničar
Dinela Dedić,s.r.

Predsjednica vijeća
mr. Božidarka Dodik,s.r.